

JASNOGORĄCY (2) *ai*

a oraz oba o jasne.

sg m N jasnogorący (1). ◇ A jasnogorący (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) – XVII w.

Płomienisty, świetlisty (2) : [konie słoneczne] bieżą/ pląfzą/ rzaią/ A bláfk iálnogorący z fiebie w świat pułzczią. RybGęśli Cv.

W przén (1) : Owoc/ niechay we mnie trwa/ íprawiedliwości [...] Iednák niech też będzie/ on iálnogorący/ W ręku mych GrabowSet N3v.

LW